

Diplomová práce

Bc. Klára Jarolímková

Paříž jako útočiště českých umělců po roce 1945

Posudek školitelky

Pro zpracování problematiky exilové poválečné tvorby českých umělců v Paříži bylo podstatné, že studentka má ve Francii zázemí, a mohla tak opakovaně realizovat nutný průzkum a setkání s dotčenými osobami, jejichž osobní svědectví se stalo nedílnou součástí diplomové práce. Klára Jarolímková mohla kromě publikované literatury využít metody orální historie, neboť tato kapitola naší výtvarné historie dosud nepatří zcela historii. Pracovala ale s metodologickou obezřetností a uvědomovala si, že mnohdy může být osobní svědectví také potřebou sebeinterpretace a uzpůsobení si historie vlastní představě o její podobě.

Práce navazuje v jistém smyslu na už realizovaný a publikovaný důkladný průzkum meziválečné a válečné české emigrace ve Francii, který realizovala Anna Pravdová, nejprve v podobě dizertace, a později v několika publikovaných knihách, včetně obsáhlých monografií. V monografiích Jana Křížka a Antonína Pelce (s Tomášem Winterem) zároveň překročila časovou hranici 2. světové války.

Klára Jarolímková se zaměřila především na generaci mladších autorů, kteří odcházeli do emigrace v souvislosti s násilným ukončením reformního období na konci šedesátých let. Práce ale není souborem medailonů, ale pečlivou studií, která přesahuje základní téma. Ve dvou kapitolách se věnuje nejprve povaze česko-francouzských vztahů po 2. světové válce, a poté fenoménu emigrace v té podobě, jak ho lze konstatovat od konce šedesátých let. Odlišuje ho od emigrace pounorové a naznačuje nesourodost důvodů, které obě generační vlny odlišují.

Třetí část práce představuje cenná bilance rozhovorů, ať už živých, anebo písemných, které vedla Klára Jarolímková s vybranými umělci. Na základě identických základních otázek vytváří několik tematických okruhů, které metodou názorových konfrontací vytvářejí pozoruhodnou mozaiku ideálů a naplněných / nenaplněných ambicí umělců, kteří se rozhodli odejít do exilu. Jarolímková klade důležité otázky (Starousedlíci; Umělecká scéna Paříže; Paříž jako nový domov; Místa setkávání; Umělecká tvorba v Paříži) a nevyhýbá se ani do značné míry traumatizujícímu tématu – otázce návratu.

Diplomová práce v koncepci Kláry Jarolímkové vytváří ucelenou představu o daném tématu. Složitě hledání nové identity v přijatém prostředí spolu s potřebou nevzdat se své identity původní je tragickou a nesnadnou definovatelnou součástí exilu. Oceňuji, že diplomní práce Kláry Jarolímkové mapuje s maximální objektivitou pozice českých umělců, kteří v zásadě na

počátku své kariéry namísto vnitřního exilu volili exil skutečný a přináší jejich – navzájem různorodé – názory na to, jak uspěli.

Diplomovou práci Kláry Jarolímkové jednoznačně doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit ji stupněm výborně.

prof. PhDr. Marie Klimešová Ph.D.

4. 6. 2019